

EUROOPAN VYÖHYKKEEN JOHTOKUNNAN
PYYNNÖSTÄ LAADITTU SANOMA

Lähetystyö Euroopassa

Vanhin Faustino Lopez, Espanja

Vyöhykeseitsenkymmen

Useita päiviä sitten kaksi Yhdysvalloista kotoisin olevaa lähetysaarnajaa kertoi minulle joidenkin kirkon jäsenten reaktiosta, kun nämä olivat kuulleet, että heidät oli kutsuttu palvelemaan Espanjassa. Toiselle heistä oli sanottu, että tämän lähetystyöstä tulisi hyvin vaikeaa, ja toiselle, että tämä tulisi kylvämään monia siemeniä. Kumpikin lähetysaarnaja kertoi minulle kapinoivansa sitä ajatusta vastaan, että Euroopassa lähetystyö olisi jotakin varsin vaikeaa ja että saarnaamisen hedelmät kuuluisivat tulevaisuuteen.

En tiedä, liittyykö tähän käsitykseen ajatus siitä, ettei Euroopassa ole mahdollista kastaa monia, vai olemmeko me eurooppalaiset itse vakuuttuneita siitä, että tällä vanhalla mantereella on hyvin vaikea kastaa. Joka tapauksessa syntyy sellainen vaihtelma, ettei lähetystyö ole kovin hedelmällistä.

Kirkon johtohenkilöt Euroopassa ovat päättäneet taistella tätä kielteistä ajatusta vastaan, joka vaikeuttaa työn edistymistä ja jarruttaa vahvan kirkon vakiintumista. Toisaalta he etsivät menneen ajan profetioita, joissa puhutaan kirkon kasvusta Euroopassa, ja toisaalta he lainaavat kerta toisensa jälkeen eurooppalaisen apostolimme, presidentti Uchtdorfin, sanoja: ”Kastaminen on mahdollista kaikkialla.”¹

Ajatuksen siitä, että kastaminen on mahdollista kaikkialla – myös Euroopassa – pitäisi olla päinvänselvää. Se oli totta esimerkiksi profeetta Joseph Smithin kohdalla, kun keskellä kirkkoa koettelevaa kriisiä Yhdysvalloissa, niin kutsutun Kirtlandin luopumuksen aikaan vuosina 1836–1838, hän sai innoitusta lähettää lähetysaarnajia Isoon-Britanniaan. Sunnuntaina 4. kesäkuuta 1837 hän meni temppelissä Heber C. Kimballin luo ja kuiskasi

tämän korvaan: ”Veli Heber, Herran Henki on sanonut minulle: ’Lähteköön palvelijani Heber Englantiin julistamaan evankeliumia ja avaamaan pelastuksen oven siinä maassa.’”² Heber C. Kim-

Vanhin Faustino Lopez

ballin mukana matkusti Orson Hyde, ja näiden kahden apostolin seuraan liittyi viisi muuta veljeä. He kaikki saarnasivat Prestonin kaupungissa. Meille kerrotaan, että Perkeleen suhtautuminen noiden ensimmäisten lähetysaarnajien saarnaamiseen oli kiivas, sillä hän tiesi, että monet eurooppalaiset ottaisivat evankeliumin vastaan – Perkelekin tiesi, että kastaminen oli mahdollista Euroopassa.

Ensimmäiset kasteet avasivat pääsulkuportin kasteiden tulvalle, ei ainoastaan Prestonissa vaan muissakin läheisissä kaupungeissa. Esimerkiksi Chatburnissa vanhin Kimball kasto 25 ihmistä ensimmäisenä iltana, jona hän saarnasi. Viisi päivää myöhemmin lähetysaarnajat kastoivat 110 ihmistä, jotka he järjestivät seurakunniksi eri kaupungeissa. Kahdeksan kuukauden kuluttua kirkkoon oli kääntynyt 2 000 ihmistä ja seurakuntia oli perustettu 26. Kaikki tämä menestys valmisti tietä ihmeelliselle lähetystyölle, jota tehtiin seuraavina vuosina. Brittein saarten lähetyskentän (1837–1846) ensimmäisenä vuosikymmenenä kastettiin 17 840 Englannin kansalaista. Yli 4 700 käännynnäistä matkusti Yhdysvaltoihin liittyäkseen pyhien joukkoon Nauvoossa Illinoisissa. Vuosina 1846–1884 Utahin osavaltioon saapui yli 85 000 eurooppalaista siirtolaista.

Saadaksemme käsityksen siitä, mistä maista näitä eurooppalaisia siirtolaisia tuli ja kuinka paljon heitä tuli kustakin maasta, katsokaamme vuotta 1855. Sinä vuonna Utahiin saapui 21 911 siirtolaista, joista 19 535 oli brittiläisiä, 2 000 oli Skandinavian maista ja loput harvat olivat

ranskalaisia, italialaisia ja saksalaisia.³

Aluksi lähetystyo keskittyi Isoon-Britanniaan, mutta myöhemmässä vaiheessa ei-brittiläiset muodostivat käännyntäisten kokonaismäärästä suuremman osan. Esimerkiksi pohjoismaalaisten lukumäärä kohosi yli 30 000:een ennen 1800-luvun loppua. Näin siis näemme, että kastaminen on mahdollista jopa Pohjois-Euroopan kylmissä maissa.

Pelkkä kirkon selviytyminen oli riippuvainen kasvusta Euroopassa ja eurooppalaisten käännyntäisten muuttamisesta Amerikkaan: vuonna 1880 Euroopan koko 160 000 jäsenen määrästä vain 11 000 oli jäänyt vanhalle mantereelle – kaikki muut olivat muuttaneet Yhdysvaltoihin. Saattaa näyttää siltä, ettei Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko Euroopassa ole vielä kään toipunut siitä suoneniskusta. Voidaan kysyä, onko kultasuoni – tuo käännyntäisten pitkä rivi – ehtynyt Euroopan kaivoksesta? Eroaako 2000-luvun Eurooppa 1800-luvun Euroopasta? Täytyykö meidän saada nykyinen profeettamme lähettämään apostoleja Eurooppaan saarnaamaan evankeliumia, kuten Joseph Smith teki, palauttaaksemme luottamuksen lähetystyöhön näissä maissa?

Olemme aloittaneet kirkon uuden aikakauden Euroopassa, kun läntinen ja keskinen vyöhyke yhdistettiin Euroopan vyöhykkeeksi. Sitä johtaa kolme eurooppalaista seitsenkymmentä ja 14 vyöhykevaltuutettua Euroopan eri maista. Me kaikki väitämme, että kirkon aika Euroopassa on koittanut. Sinä päivänä, jolloin me kaikki uskomme tämän ja sitten toimimme tämän uskonkäsityksemme mukaisesti, me näemme muutoksen tapahtuvan. Kaikki riippuu meistä: apostolit eivät tule saarnaamaan Eurooppaan meidän sijastamme. Osoittaaksemme, että kastaminen on mahdollista kaikkialla, meidän täytyy oivaltaa se itse.

Koska kokoaikaisten lähetysaarnajien määrä on vähentynyt, avain edistymiseen on seurakunnan lähetystyössä, jossa piispat ja lähetystyön johtohenkilöt ovat eturivissä. Kuten lähetystyöpalvelun oppaassa *Saarnatkaa minun evankeliumiani* sanotaan, paikallisten johtohenkilöiden,

seurakunnan jäsenten sekä seurakuntalähetysaarnajien ja kokoaikaisten lähetysaarnajien täytyy työskennellä yhdessä piispan johdolla seurakunnassa laaditun lähetystyösuunnitelman mukaisesti, jotta kirkko vakiintuisi.⁴ Neuvoni on lukea *Saarnatkaa minun evankeliumiani* -julkaisun luku 13 ja panna se käytäntöön.

Päätän kohtaan, jossa eräs isä epätoivoisena sanoi Herralle: ”Sääli meitä ja auta.” Herra vastasi hänelle: ”Kaikki on mahdollista sille, joka uskoo.” Nyt toiveikkaana isä huudahti heti: ”Minä uskon! Auta minua epäuskossani!”⁵

Rukoilen, että Herra auttaa meitä epäuskossamme ja ohjaa meitä kädestä, saa meidät ryhdistäytymään ja kulkemaan eteenpäin. ■

VIITTEET

1. Vyöhykkeen johtokunnan selostus vyöhykeneuvoston kokouksissa.
2. Ks. lainaus vanhin L. Tom Perryn artikkelissa ”Mikä on koorumi?”, *Liahona*, marraskuu 2004, s. 23.
3. Olen saanut tiedot kirkon alkuaikojen siirtolaisilmästä julkaisusta Leonard J. Arrington ja Davis Bitton, *The Mormon Experience, a History of the Latter-day Saints*, 1992, luku ”Immigration and Diversity”, s. 127–144.
4. Ks. *Saarnatkaa minun evankeliumiani*, luku 13.
5. Mark 9:4–29.

Lähetystyön aloittaneita

Jenna Rosenberg Lahden seurakunnasta aloitti heinäkuussa 2010 lähetystyön Temppeleaukion lähetyskentällä Salt Lake Cityssä Utahissa.

Juha Tiensuu Tampereen seurakunnasta aloitti elokuussa 2010 lähetystyön Salt Lake Cityn lähetyskentällä Utahissa.

PAIKALLISIA UUTISIA

Helsingin vaarnan naimattomien aikuisten konferenssi

Seija Karppinen

Helsingin vaarnan naimattomien aikuisten konferenssin ajankohtana 11.–12. kesäkuuta 2010 taivaalta satoi vettä ja myrsky-

tuuli riepotteli sateenvarjoja nurin ja kaatoi puita. Mutta se ei tunnelmaa häirinnyt eikä estänyt sisällä kappelissa olijoita nauttimasta olostaan ja järjestetystä ohjelmasta.

Perjantai-iltana hengellisen hetken jälkeen tutustuimme toisiimme hauskan leikin varjolla. Sen loputtua nälkä jo kurni vatsoja, joten tilasimme pizzat lähiravintolasta. Siitä saimmekin uutta energiaa, jota vaadittiin tanssiaskelten opetteluun. Ja sitten vain musiikki soimaan, ja niin tanssit alkoivat.

Lauantaiaamun avauksen jälkeen oli vuorossa Steven Stewartin hengellinen konsertti, jossa hän esitti omia sävellyksiään laulaen ja pianon säestyksellä. Jokaisen musiikkiesityksen välissä lukivat sisaret Paula Aura ja Anneli Haanpää hengellisiä ajatelmia. Se kaikki oli todella ylevää ja henkeä kohottavan kaunista kuultavaa. Konsertin lopuksi Steven lausui vielä oman todistuksensa uskostaan Jeesukseen ja kuinka häntä oli vaikeuksien kautta johdateltu USA:sta palaamaan takaisin Suomeen, josta hän oli löytänyt onnensa. Kuulijoiden, kuten myös Stevenin, silmät kostuivat hänen todistuksensa voimasta.

Seuraavaksi saivat vuoronsa Helsingin vaarnan johtokunnan 1. neuvonantaja Ilkka Aura ja hänen puolisonsa Paula. Veli Aura aloitti kertomalla lyhyesti omasta elämästään ja kokemuksestaan. Siihen liittyi hänen edellisen puolisonsa monia vuosia kestänyt vakava sairaus ja lopulta menehtyminen. Veli Aura on kokenut sekä avioliiton että ”sinkkuuden”. Hänen mielestään elämän tarkoituksen toteuttamisessa merkittävä vintä ei ole ihmisen aviosäätö, vaan ratkaisevinta on hänen halunsa käyttää jokainen päivä jumalallisten luonteenpiirteiden kehittämiseen. Siispä

he olivat valinneet aiheekseen ”Jumaluuden luonteenpiirteet” – mitä ne ovat ja miten tärkeää niiden kehittäminen on. Veli Aura luki myös kohdan OL 132:19.

Ennen kuin he menivät varsinaiseen aiheeseensa Paula kertoi omasta rikkaasta elämästään, jota hän oli avioliiton solmimiseen asti elänyt onnellisena ”sinkkuna”. Pari vuotta sitten he tapasivat, tutustuivat ja solmivat avioliitonsa Herran temppelissä, minkä myötä elämään on tullut uudenlaisia kasvumahdollisuuksia.

Kuulijat saivat pohdittavakseen, mitä jumalalliset luonteenpiirteet heidän mielestään ovat. Veli Aura kirjoitti ne taululle. Esille tuli sellaisia asioita kuten äly, rehellisyys, toisten

auttaminen.

Maanpäälliseen elämään kuuluvat myös ilon ja onnen tunteet ja niiden vastapainona kärsimys. Niitä pohdittiin myös. Eniten ilonaiheita tuovat useimpien elämään lapset ja lastenlapset, onnistumiset, haasteiden voittaminen. Kärsimyspuolella olivat sairaudet, avioerot.

Jokaisen ihmisen elämään kuuluu erilaisia kokemuksia ja haasteita, iloja ja suruja. Tärkeintä on pitää mielessä ikuisen elämään tähtäävä päämäärä, ja jos turvaamme Jeesukseen Kristukseen ja teemme parhaamme, meillä on Hänen avullaan mahdollisuus saavuttaa se.

Päivän päätteeksi oli todistuskokouksen vuoro. Sen jälkeen saimme nauttia ravintoa myös ruumiillemme, sillä Apuyhdistyksen sisaret olivat valmistaneet herkullistakin herkullisemmän kanasalaatin, ja jälkiruoaksi jaettiin jopa pusuja. Valitettavasti ne olivat vain suklaakuorrutettuja Brunbergin pusuja, eivät siis mitään oikeita poskisuudelmaa.

Kaupungilla oli Helsinki-päivän juhlintaa, ja sinne jatkoivat ne, jotka uskalsivat uhmata myrskytuulta. ■

Ilkka ja Paula Aura johdattelivat naimattomien aikuisten konferenssin keskustelua.

On enkelten tehtävä meillekin suotu

Seiju Hilakari

Rauman seurakunnan sisaret vakuutuivat ja vahvistuivat syksyllä 2009 kotikäyntiopettajien seminaarissa.

Johtokunta ja kotikäyntiopetuksen ohjaaja olivat rukoillen syventyneet kotikäyntityön moniin puoliin, joita voi painottaa ja joihin voi panostaa.

Kun sisaret saapuivat kappeliin, he saivat selkäänsä lappusen, johon oli kirjoitettu jonkun toisen sisaren nimi, mutta he eivät tieneet kenen.

jatkuvasti kansan edellä päivällä ja tulipatsas yöllä.”

Apuyhdistyksen johtaja Merja Hilakari esitti puheessaan kysymyksen: ”Mistä tässä työssä on kysymys?” Hän antoi vastauksen: ”Hengen johdatuksesta, välittämisestä, ystävytydestä ja palvelusta, joihin meillä kaikilla on mahdollisuus Herran avulla.”

Laulujen sanoista, johtajiemme puheista, pyhistä kirjoituksista ja mietelauseista muodostui seminaarin hengellinen anti, jonka jokainen sisar tunsu rakkautena sydämessään.

Toimintana vielä koristelimme piparkakkuja, jotka annettiin sisarelle, jonka nimen olimme seminaariin tullessamme saaneet selkäämme.

Joukostamme oli yksi sisar sairaalassa. Koristelimme enemmänkin piparkakkuja, jotka vietettiin hänelle sairaalaan. Siten sisar saattoi siellä ilahduttaa toisia potilaita ja henkilökuntaa.

Sisaret tunsivat seminaari-illasta suurta iloa. Henki oli jokaista koskettanut ja antanut innoitusta ja valmiutta tuleviin kotikäynteihin.

”On enkelten tehtävä meillekin annettu.

Me sisaret kuljemme toistemme luokse.

Ja kerromme sanoman Herraltamme.” ■

Koko Suomen Nuorten Miesten Siionin leiri

Teemu Leppänen

Koko Suomen Nuorten Miesten leiri vietettiin viime heinäkuussa Sauvossa, Ahtelan leirikeskuksesta, noin sadan nuoren miehen ja 30 aikuisen voimin. Suurin osa osallistujista yöpyi mökeissä, mutta osa valitsi telttamajoituksen. Erityiseksi leirin teki noin 30 asteen päivälämpötila. Tämän vuoksi nukkumaan mentiin yleensä tavallista myöhemmin, koska viilenevässä illassa oli mukava pelata erilaisia joukkuepelejä.

Leirillä opeteltiin ensiaputaitoja, ja parina päivänä rakennettiin käsikärryjä vaellusta varten ja harjoiteltiin ensisammutusta sammutuspeitolla ja käsiammuttimilla. Toisen päivän erikoisena tapahtumana oli Rajavartiolaitoksen helikopterin pelastusnäytös. Ensiksi kopteri tuli paikalle ja

Mikkelin, Haagan ja Lappeenrannan käsikärryryhmä saapumassa takaisin vaellukselta käsikärryään kantaen.

Valtteri Rytinki Raumalta katsoo reittiä seuraavalle rastille. Taustalla Markus Kinnunen Turun 2. seurakunnasta saapuu rastille.

Neljäntenä päivänä oli vuorossa 15 kilometrin käsikärryvaellus Siionin marssin henkeen. Ryhmät lähtivät liikkeelle komeasti Jean Sibeliuksen Finlandian saattamina. Vaelluksen varrella ryhmät suorittivat hengellisiä tehtävärasteja sekä valmistivat oman ruokansa retkikeittimillä. Oman värinsä vaellukseen toivat enemmän tai vähemmän toimivat käsikärryt. Yhdeltä ryhmältä irtosi pyörä heti kymmenen metrin jälkeen. Kärryjä korjasi aina tarvittaessa huoltoautolla kulkeva korjausryhmä.

Eräällä ryhmällä kärryt hajosivat parisataa metriä ennen ruokarastia, joka sijaitsi mäen päällä. Ryhmän jäsenet eivät maltaneet odotella huoltoautoa vaan nostivat kärryn ilmaan ja marssivat rytmisissä juosten ruokapaikalle laulaen laulua ”Espäin Herran kansa”. Ruokatauon aikana ryhmän pojat päättivät, että he eivät ota korjausapua vastaan. Ryhmä kantoi käsikärryä viiden kilometrin loppumatkan laulaen kirkon lauluja, kunnes eivät enää muistaneet sanoja. Tämän jälkeen laulu vaihtui Elefantimarssiin, jota ryhmä ehti laulaa kahdenteensadanteen säikeistöön asti ennen leirille saapumista. Sisukas ryhmä otettiin leirillä vastaan kunnianosoituksin Jääkärimarssin soidessa.

Mahtavaa yhteishenkeä ja sisukkuutta nähtiin erityisesti myös toisessa ryhmässä, jossa yhdelle pojalle käveleminen oli hidasta ja hankalaa. Haasteista huolimatta nuori mies käveli koko matkan muun ryhmä kannustaessa ja sovittaessa vauhdin kaikille sopivaksi.

Rankan reissun jälkeen syötiin, saunottiin ja uitiin. Päivälle saatiin hieno päätös mahtavalla todistuskokouksella, jossa monet nuoret lausuvat voimallisen todistuksen. Kokouksessa Henki oli hyvin voimakkaasti läsnä.

Viimeisenä iltana nuoret saivat nauttia toistensa seurasta vähän normaalia myöhempään, eikä nuoria patisteltu aikaisin nukkumaan. Seikkailunhaluisimmille oli myös järjestetty yövaellus, jossa melottiin kahden kilometrin päässä olevan korkean kallion juurelle. Jyrkän kalliorinteen nouseminen 50 metrin korkeuteen yön hämärtydessä oli taatusti monelle jännittävä elämys. Eräs poika

Rauman sisaret koristelevat piparkakkuja kotikäyntiopettajien seminaarissa.

Istuinten alapuolelle oli kiinnitetty lappuja, joihin oli merkitty mietelauseita ja pyhien kirjoitusten kohtia. Myöhemmin sisaret saivat niitä nostaa ja lukea.

Ylhäällä leijaili valkoisia pilviä, joissa luki: kiitos, ohjaus, kannustus, innoitus, huolehtiminen, tukeminen, lohdutus, ystävyys, hengellinen hyvinvointi, palvelu ja pelastus.

Pilvet ilmaisivat vertauskuvallisesti, miten sisaret voivat olla kotikäyntityön avulla toisilleen monenlaisena tukena. Pilvi oli Herran ilmestymisen merkki.

Innoituksena pilvien johdatukseen oli pyhien kirjoitusten kohta 2. Moos. 13: 21–22:

”Herra kulki päiväsaikaan pilvipatsaassa heidän edellään näyttäen heille tietä ja yöllä tulipatsaassa valaisten heidän tietään, niin että he saattoivat kulkea sekä päivällä että yöllä. Pilvipatsas oli

halusi osallistua yöretkelle, vaikka hän oli joutunut kulkemaan pari päivää kävelykeppien avulla. Hän ei voinut käyttää kenkää toisessa jalassaan, koska hänen jalkansa oli vielä paketissa. Tämän vuoksi öisestä metsästä kuului ajoittain kivunkiljahduksia, kun paljas jalka osui johonkin terävään. Tästä

Siionin leirin 2010 osanot-tajien suuri joukko.

huolimatta reissu oli kuulemma vaivan arvoinen. Viimeisenä aamuna kaikki olivat melko väsyneitä edellisen illan myöhäisen nukkumaanmenon vuoksi. Aamulla siivoiltiin mökit ja piha-alueet kuntoon. Tämän jälkeen nautittiin yhdessä vielä brunssi ennen kotiin lähtöä. ■

Veljekset Mikkelin seurakunnan johtokuntaan

Maritta Kauppinen

Sunnuntaina 1. elokuuta 2010 Mikkelin seurakunnan johtokunta järjestettiin uudelleen. Seurakunnanjohtajana jatkaa Jari Torniainen. Ensimmäiseksi neuvonantajaksi kutsuttiin Antti-Pekka Lampila ja toiseksi neuvonantajaksi Jarkko Lampila. ■

Vasemmalta 1. neuvonantaja Antti-Pekka Lampila, seurakunnanjohtaja Jari Torniainen ja 2. neuvonantaja Jarkko Lampila.

MISTÄ TIEDÄN

Todistukseni

Heidi Hiltunen, Espoon 1. seurakunta

Kääntymykseni alkoi siitä, kun sain ystävältäni toukokuussa vuonna 1991 Mormonin kirjan. Olin tuolloin 18-vuotias. Sitä kautta sain tilaisuuden kuulla enemmän kirkosta. Osallistuin muutaman kerran opetukseen ja kävin erilaisissa tilaisuuksissa, mm. vaarnakonferenssissa.

Kirkko jäi kuitenkin pois elämästäni pari vuodeksi, kunnes sain puhe-linsoiton lapsuudenystävältäni, joka pyysi minua kastetilaisuuteensa.

Tuossa tilaisuudessa lähetyssaarnaajat kysyivät minulta, voisivatko he alkaa opettaa minua.

Siitä alkoikin varsinainen evankeliumin

Heidi Hiltunen

VALOKUVA MIRKKU KARJUNO

tutkimisen taival. Kävin opetuskeskusteluissa lähetyssaarnaajien kanssa säännöllisesti.

Sunnuntaisin pyrin käymään kirkossa, sain mahdollisuuden tutustua seurakunnan jäseniin ja moniin nuoriin aikuisiin. Olin mukana temppelimatkoilla ja instituutissa.

Sain ystäviä, jotka vuoden ajan osallistuivat kanssani opetuskeskusteluihin yhdessä lähetyssaarnaajien kanssa. Heistä jokainen osaltaan tuki, kannusti ja rohkaisi minua evankeliumin tiellä.

Lähetyssaarnaajat vaihtuivat moneen kertaan, mutta opetukset jatkuivat. Tiesin, etten voisi mennä kasteelle ennen kuin saisin Hengen kautta todistuksen evankeliumin totuudesta.

Eräänä päivänä lähetyssaarnaajien pyynnöstä menin takkavalkeailtaan kuuntelemaan apostoli Ballardia. Se teki minuun suuren vaikutuksen. Apostoli Ballard todisti hyvin voimallisesti tuona iltana profeetta Joseph Smithistä ja Mormonin kirjasta. Hän pyysi paikalla olevia tutkijoita kotiin mentyä rukoilemaan ja kysymään, ovatko nuo asiat totta. Tein kuten kehoitettiin. En mielestäni kuitenkaan saanut vastausta.

Joitakin päiviä myöhemmin olin opetuksella ystäväni ja lähetyssaarnaajien kanssa. Päädyimme keskustelemaan todistuksesta. He pyysivät minua rukoilemaan yhdessä heidän kanssaan ja kysymään, onko Mormonin kirja totta ja onko Joseph Smith todella Jumalan profeetta.

Ensin epäröin ryhtyä moiseen, mutta pitkän hiljaisuuden jälkeen myönnyin.

Se hetki oli sanoin kuvaamaton, ja Henki, joka oli läsnä, oli mitä voimallisinkin. Sain Hengen täyttämän todistuksen evankeliumin totuuksista. Olin valmis menemään kasteelle.

Tiedän, että evankeliumi on totta, ja olen kiitollinen lähimmäisistäni, jotka ovat myötävaikuttaneet elämässäni. ■

“Ask the Mormon” -tunnit

Kari Koponen, Espoon 1. seurakunta

Ameija, kuten monet teistä tietävät, ei ole kaikkein hengellisin ja paras ympäristö kirkon jäsenelle. Komppaniat, joissa olen palvellut, eivät ole mitään poikkeuksia. On rankkaa elää ympäristössä, jossa yleinen ajattelu-tapa sotii jatkuvasti omia periaatteita vastaan, ja yrittää pitää samalla huolta, ettei se pääse pesiymään omiin mielipiteisiin ja asenteisiin. Palvelukseni alussa huomasin, ettei se olisi mahdollista, ellen itse tekisi aktiivisesti

Kari Koponen

työtä ja näkisi vaivaa asian eteen. Tästä syystä asetin itselleni tavoitteen lukea pyhiä kirjoituksia ja rukoilla vähintään kaksi kertaa päivässä – aamuin ja illoin – niin kuin olin siviilissäkin tehnyt.

Aluksi olin varautunut, koska en tiennyt, miten tupakaverini suhtautuisivat asiaan. Kun huomasin, etteivät he näyttäneet reagoivan juuri millään lailla, rentouduin, ja pyhistä kirjoituksista tuli normaali osa päivän rutineja. Ajan myötä tupakaverini alkoivat kuitenkin uteliaisuuttaan kysellä, mitä luin, ja vastasin suoraan lukevani Mormonin kirjaa. Sitä luonnollisesti seurasi kysymys, olinko mormoni. Kun tupalaiset huomasivat minun olevan aivan normaali ihminen, ei asiasta syntynyt mitään suurempaa halootta. Olin vain heidän tupansa mormoni. asiat jatkuivat aivan kuten ne olivat ennenkin jatkuneet. Ajan myötä muutama tupalainen alkoi kuitenkin kysellä Mormonin kirjasta – sen alkuperästä, sisällöstä ja niin edelleen. Sitten kysymykset siirtyivät aina elämän tarkoituksesta kirkkomme periaatteisiin. Huomasin, että kirkosta oli tullut luonnollinen osa keskustelujani, ja se

putkahti esiin milloin missäkin yhteydessä. Vieruspunkassa nukkuva kaverini, jonka kanssa keskustelimme kaikkein eniten, kysyi, saisiko hän lukea vähän Mormonin kirjaani. Tietenkin hän sai.

Eräs toinen kokemus, jonka sain johtajakoulutuskauteni aikana, lähti siitä kun eräs tupakaverini palasi lomalta, jonka aikana hän oli käynyt jonkun tuttunsa hautajaisissa. Sinä iltana hän kertoi, että hautajaisissa hänellä oli herännyt monta kysymystä elämästä ja sen tarkoituksesta, ja hän kysyi minulta, miten meidän kirkossa uskottiin näihin asioihin. Seurauksena oli pitkä keskustelu elämän tarkoituksesta, sovituksista, maanpäällisestä elämästä, jumaluudesta, luomisesta ja monesta muusta asiasta. Tämän tapahtuman jälkeen sain huomata, miten monen muunkin kiinnostus oli herännyt kirkon opetuksia kohtaan tuon myöhäisen illan keskustelun seurauksena. Loppukauden ajan keskustelimme iltaisin milloin mistäkin maailman asiasta, ja aina välillä keskustelu kääntyi kirkon opetuksiin. Tupalaiseni alkoivat kutsua noita hetkiä ”Ask the Mormon” -tunneiksi (”Kysy mormonilta” -tunneiksi). Myöhemmin tuon koulutuskauden

päätöstilaisuuden jälkeen eräs tupakaverini tuli kertomaan minulle päättäneensä lopettaa kiroilun.

Olen huomannut saman ilmapiirin kehityksen jokaisessa tuvassa, jossa olen asunut. Mitä normaallimmaksi ja avoimemmaksi teen kirkon jäsenyyteni ja mitä selvemmin noudatan periaatteitani, sitä normaallimmin ja avoimemmin minuun suhtaudutaan ja sitä enemmän saan tilaisuuksia kertoa evankeliumista. Sen johdosta, että kirkko esiteltiin avoimesti ja ujostelematta, on seurannut mahdollisuus opettaa pelastussuunnitelma kahdelle tuvalliselle ihmiselle, todistaa Mormonin kirjasta, opettaa viisauden sanaa, siveyden lakia ja monta muuta kirkon periaatetta. Olen kiitollinen niistä siunauksista ja mahdollisuuksista kertoa evankeliumista, joita olen asepalvelukseni aikana saanut. Todistan, että jos vain olemme rohkeasti ja avoimesti kirkon jäseniä ja puolustamme arvojamme, meitä siunataan mahdollisuuksilla tehdä lähetystyötä ympärillämme olevien ihmisten keskuudessa. Jos annamme evankeliumin valon loistaa vapaasti emmekä piilota sitä, voimme suojata sitä ja itseämme pimeydeltä, ja meillä on paljon rakentavampi vaikutus ympäröivään maailmaan. ■

Artikkeleiden lähettäminen *Liahonan* kotimaansivuille

Kotimaansivuilla voidaan julkaista vaarnojen, piirien ja seurakuntien tapahtumien lisäksi myös kirkkoon ja jäseniin liittyviä yleistä mielenkiintoa herättäviä artikkeleita. Runoja tai muita vastaavia kirjoituksia ei kuitenkaan julkaista paitsi osana laajempaa artikkelia.

Paikallisia uutisia -osiossa pyritään julkaisemaan useita mutta melko lyhyitä uutisartikkeleita.

Jäsenten kertomaa -osion artikkelit ovat kirjoittajien omakohtaisia kokemuksia evankeliumin vaikutuksesta elämäänsä (enintään 300 sanaa).

Mistä tiedän -osiossa jäsenet kertovat kääntymisestään ja siitä, kuinka he ovat saaneet todistuksen evankeliumin totuudesta (enintään 400 sanaa).

Lempikohtani pyhissä kirjoituksissa -osiossa nuoret jäsenet kertovat, mikä on heidän lempikohtansa pyhissä kirjoituksissa (enintään 250 sanaa).

Kuin Jeesus mä olla tahdon -osiossa lapset kertovat jostakin Alkeisyhdistyksen Evankeliumin taso-vaatimukseni -kohdan mukaisesta kokemuksesta (enintään 100 sanaa).

Lukijapostia -osiossa lukijat antavat palautetta *Liahonasta* tai kotimaansivuista (enintään 100 sanaa).

Artikkeliehdotukset voi lähettää osoitteella mirkku.karumo@kolumbus.fi tai postitse osoitteella Mirkku Karumo, Keltarousku 4, 02730 Espoo. Uutisosion artikkelit tulee lähettää viimeistään neljä viikkoa tapahtuman jälkeen.

Valokuvien tulee olla tasovaatimusten mukaisia ja hyvälaatuisia. Kuvat voivat olla sähköisessä muodossa korkealla resoluutiolla mieluiten jpg-muodossa.

Kaipaillemme erityisesti lasten ja nuorten kokemuksia. ■